

Svmma Juris Canonici

Comprehensa Tribus Partibus In Qva Distincte Et Svccincte Explicantur,
quæ ad personas, negotia, & iudicia Ecclesiastica ex Canonum præscripto,
pertinent

Sive Antinomia Ivris Pontificii Et Cæsarei - per CCL. Differentias plurium
Doctorum auctoritate probatas, singulari studio in certas classes reducta,
discussa, & explicata

Strein, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1658

XXIX. Differentia 2. Alter alteri stipulari potest Iure Canonico,

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61864)

XXIX.

DIFFERENTIA 2.

Alter alteri stipulari potest iure Canonico, c. Quoties oculus cordis 1. Q. 7. & argument. c. Iuramenti, 22. Q. 4. Secus iure civili regulariter, l. Stipulatio ista. Habere licere, §. Alteri, ff. de verb. obl. & In- fir. de inut. stipul. §. Si quis alii. Io. Bapt. à S. Blas. 4.

I. Stipulatio est modus, seu formula contrahendi, quæ constat interrogatione præviâ unius, & responsione subsequâ alterius. Spondes dare nummos? Spondeo Promittis operam tuam? promitto. Dabis arma ad pugnam? Dabo. Facies pacem? Faciam. Quæ autem obligatio nascitur, verborum obligatio dicitur. Olim solenni verborum formâ opus erat, hoc tempore quibuscunque verbis, modo uterque contrahentium, quid alter velit, intelligat, fieri potest. *Instit. de verb. obligat. intro.*

Nunc an alter alteri seu pro altero stipulari possit, ita ut obligetur, in dubio est. Legistæ communiter negant cum citata l. Stipulatio ista, & ratione assignant, quia stipulationes inventæ sunt, ut unusquisque sibi acquirat, quod sua interest, usque adeo ut nec fratri stipulando quis acquirere possit. Vnde quod à *Vvesembecio l. 45. ff. Tit. 1.* annotatum est, cum indefinitè promittitur aliquid, v. gr. *dabitur*, dubium oritur, quomodo accipiendum sit? Videtur quidem, ut actus valeat, ad interrogat onem applicari posse, quasi ita sit responsum, à me dabitur, tamen, quia stipulationes ex verbis metimur, veriùs est, in primis videndū esse, quid sit actum, l. *Semper 33. de Reg.*

Iur. Id si non appareat, contra stipulantem fiet interpretatio, l. *Quicquid 99. l. stipulatio, §. In stipulationibus hoc tu.* nec valebit stipulatio, in quâ non invenitur persona expressè obligata, cum nec constitutum hoc modo rectè constituatur, *Auth. Si quando, C. de constituta pe. un.*

II. Nihilominus alterum alteri stipulari posse ex citatis canonibus, & c. *Ex rescripto de locat. & cond.* Interpretes colligunt. Et ulterius non paucos casus enumerant, in quibus alius pro alio stipulatur cum effectu obligationis. Nam 1. si quis promittat se effecturum, ut alius det aliquid, vel faciat, tunc proprium magis quàm alienum factum promississe videtur; ut nisi Titius det, quanti stipulatoris interest, promissor ipse præstare cogatur. 2. similiter in pratoriis stipulationibus, puta, si quis promittat Titium ratum habiturum, vel aliquem iudicio sistendum, tunc videtur ipse curaturus, ut ita fiat. 3. in contractu venditionis, in quo venditor de evictione tenetur: Simul enim quia obligatur de facto extranei evincentis, de illo promittere potest, nullum evicturum rem, aut facturum, quò minus te habere liceat. 4. quando factum alterius ad corroborationem obligationis factæ per promissorem

missorem tenderet; ut si es mihi obligatus in centum, & promittis Titium pro te fidei iurum. 5. Cum promittitur factum alienum, non ut factum personæ alienæ, sed ut qualitatis rei in stipulationem deductæ, ut si mihi servum vendas, promittasque, eum sanum esse, vel minime fugitivum. 6. Si promissioni facti alieni addatur iuramentum, promissio utriusque valebit, quia iuramentum habet vim, ut videaris promississe meliore modo, quo valere potest. 7. Quando promissioni additur poena ad interesse ex gr. promitto fore, ut liceat tibi huc fundum habere, nec à quoquam turbatum iri in possessione, & si quis litæ moveat, promitto centum. Nam istam poenam poterit stipulator exigere, si contra actum fuerit. 8. Cum quis locavit, commodavit, vel deposuit servum suum penes alium, & ab illo stipulatus est, ne is servus ab alio efficeretur fur, aut fugitivus, ista promissio de facto alterius obligat promittentem, quia servus censetur commissus custodiæ ejus, qui

ipsum in commodatum, vel depositum accepit. Ita ferè *Mynsing. l. 3. Instit. tit. 20. §. Si quis alium. Præter hæc* parochus stipulari potest alteri, quando agitur de restitutione usurarum, c. *Quantum 2. & ult. in 6. de usur.* Notarius quoque in favorem tertii paciscendo, & generaliter agnoscit *Sanchez l. 1. de Matr. disp. 7. n. 20.* favore piæ causæ alterum pro altero stipulari posse.

III. Ex quibus manifestè colliguntur leges, & Canones in hac materia non omnino dissonare, sed pro materia, & personarum conditione, permitti, & non permitti alienas stipulationes. V. *Præm. Proem. Gregoriano n. 23. tul. Clar. v. Dicitio, Q. 13. Covar. l. 1. Var. c. 13. n. 11. Molin. disp. 259. & 264. Fachina. l. 3. Controvers. c. 19. Alciatum in tit. Si certum petatur, n. 9. Duaren. in tit. de verb. oblig. v. Alteri. Sanchez loc. cit. Layman l. 3. Tract. 3. Par. 3. c. 1. n. 4. Anton. Gomez. 2. c. 11. n. 18. Everard. Bronchorst Centur. 4. assert. 40.*

XXX.

DIFFERENTIA 3.

Iure civili aliqui contractus bonæ fidei sunt, alii stricti Iuris. Iure Canonico autem omnes contractus bonæ fidei esse censentur, l. Bona fides 31. ff.

Depositi l. Bonam fidem, C. de act. & oblig.

Baldus in c. 1. de plus petitio.

I. **N**Ota & celebris contractuum divisio est in eos, qui bonæ fidei sunt, & qui stricti juris. Bonæ fidei admittunt Judicis seu boni viri benignam interpretationem: quam, qui stricti juris

nuncupantur, respiciunt, §. *In bona fide Instit. de action. & l. Consensu, ff. de obligat. & actionibus. Menoch. de arbitr. Q. 3. n. 9.* Hujus divisionis Originè, & causam accuratè prolequitur *Covarr. in reg. possessor. par. 21.*